

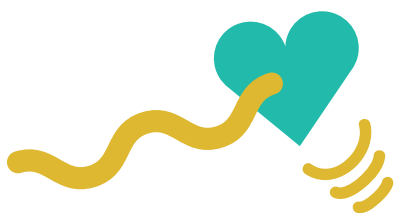

Met Filippus willen we dit jaar proberen om kansen te zien waar ons geloof ook iets kan gaan betekenen voor anderen. Het vraagt natuurlijk durf om vanuit onze binnenkant te spreken, maar als we ermee naar buiten durven komen, kunnen er nieuwe tochtgenoten het avontuur ontdekken van het leven als christenen. Van zwijgen en stilzitten krijgt niemand een boeiend leven. Een nieuwe wereld begint met wie binnenstebuiten durft leven en gaat delen wat in zijn of haar hart leeft!

WAAR HET HART VAN VOL IS, LOOPT DE MOND VAN OVER

BinnensteBuiten... Wat in je leeft, wil graag naar buiten komen!

Jaren geleden zong Clouseau: 'het zit vanbinnen'. In ieder van ons zitten er zoveel geweldige dingen die je kostbaar maken en je leven kunnen laten schitteren. Maar mensen rondom ons weten vaak weinig van de schatten die we in ons dragen, van onze dromen en verwachtingen, van ons geloof en onze diepste overtuigingen. Hoogstens aan onze beste vrienden of vriendinnen vertellen we er misschien al eens over. Zou de wereld niet mooier worden als er wat meer van ons binnenste naar buiten komt?

Wat je samen met anderen beleeft, geeft extra kracht. Pijnlijke en onrustigmakende gebeurtenissen worden helemaal moeilijk om dragen als je niemand vindt om er over te kunnen praten. Als je je alleen voelt, is het moeilijk nieuwe stappen te kunnen zetten. Omgekeerd worden goede ervaringen des te mooier als je ze kan delen met iemand anders. Wat je enthousiast maakt, kan anderen mee in beweging zetten om creatief en verbonden te leven. Een mens is niet gemaakt om in zichzelf opgesloten te zitten: als je naar buiten kan komen met wat je raakt – positief of negatief – ontstaan nieuwe kansen.

Ook ons geloof – al is dat broos en voelen we er ons kwetsbaar mee – pusht om gedeeld te worden. Zelfs God die in ons diepste binnenste aanwezig is, wil naar buiten. BinnensteBuiten!

In de Bijbel lezen we voortdurend over zo'n ervaringen. Wanneer Maria het nieuws krijgt dat ze moeder gaat worden, staat ze op en haast ze zich op weg om dat goede nieuws te delen met haar nicht Elisabeth. En wanneer Maria en Elisabeth elkaar ontmoeten beseffen ze pas goed wat voor bijzondere dingen ze meemaken – het doet hun zelfs zingen van vreugde en verwondering (Lc. 1,26-55). Een paar van de eerste volgelingen van Jezus zijn 'aanstekelijk' voor elkaar: Andreas spreekt meteen zijn broer Simon aan en Filippus gaat zijn vriend Natanaël opzoeken om te vertellen van zijn ontdekking (Joh. 1,40-42.43-45). De sterke gebeurtenissen van Pinksteren doen bange leerlingen naar buiten gaan en vrijmoedig spreken over hun ervaring met God (Hand. 2).

BinnensteBuiten... Zetten zulke verhalen misschien ook ons aan om niet bang te zijn en te spreken over wat ons werkelijk ter harte gaat? Durven we iets te laten horen van ons geloof, zelfs al lijkt onze tijd een beetje allergisch voor alles wat met godsdienst en Kerk te maken heeft? Want geremd word je bijna vanzelf als je merkt dat vaak klinkt over geloof: 'is dat nog van deze tijd?', of: 'als je daar toch nog mee bezig wil zijn, hou het dan voor jezelf'.

Kardinaal De Kesel schreef er in 2021 een heel boek over. Hij zegt dat afwijzende opinies van anderen niet zo'n probleem zijn: ieder is vrij om wel of niet te geloven. Maar juist daarom daagt hij uit om ons christen-zijn niet in onze privé te laten opsluiten. Geloof wil ook iets betekenen voor de samenleving. En het wil op een open manier in gesprek treden met een zo breed mogelijke kring van mensen.

IN HET SPOOR VAN FILIPPUS

Wij zijn niet de enigen die botsen op onbegrip of geslotenheid tegenover geloof. Zelfs in de begintijd van het christendom was dat al zo. In het Bijbelse boek Handelingen – met het verhaal van de eerste christenen na Pasen en Pinksteren – worden een paar verhalen verteld van Filippus. Die blijft in niet zo gemakkelijke tijden onbevangen spreken over Jezus en zijn geloof. En zo wordt hij iemand die een verschil maakt (Hand. 8, 4-8.26-40).

De Filippus over wie het hier gaat is niet de apostel, maar één van 'de zeven' die op zeker moment geroepen werd om mee dienstbaar te zijn aan de beginnende Kerkgemeenschap. Bij hen ook Stefanus die als martelaar ter dood gebracht wordt omwille van het geloof in Jezus. Naderhand worden 'de zeven' 'diakens' genoemd, al is dat niet zomaar het ambt zoals we dat vandaag kennen. (cf. Hand. 6,3-6)

Eigenlijk was het zelfs een crisismoment. Net ervoor is zijn compagnon Stefanus aangeklaagd en doodgestenigd. Dat was het begin van een vervolging in Jeruzalem. Velen proberen het gevaar te ontlopen en zoeken een veiligere plaats op. Rondtrekkend komt Filippus terecht in de streek van Samaria. Onderweg spreekt hij over Jezus en zijn geloof. En hij merkt dat wat hij zegt en doet effect heeft. Hij inspireert, geneest, geeft aan heel wat mensen een nieuwe geest en evenwicht. Ook al gaat hij om met mensen die als 'vreemdelingen' beschouwd worden, vanaf het geloof (of tenminste geen 'echte' gelovigen die bij het volk van Israël horen), Filippus ontdekt dat er belangstelling is en dat zijn gesprekspartners zelfs blij worden van zijn vrijmoedig spreken. Hij voelt dat de begeestering van Jezus zelf aan het werk is – niet zo verwonderlijk aangezien hij in alles wat hij doet probeert te leven met Jezus.

EEN ONVERWACHTTE ONTMOETING ONDERWEG

Sommige ervaringen van Filippus zijn in het bijzonder in herinnering gebleven omdat ze zo sterk en frappant waren. Die worden wat uitgebreider verteld. Zo is er het verhaal over hoe Filippus een aandrang voelt om richting Gaza, in het ZW van Jeruzalem, te vertrekken. Hij voelt zich door God 'aangepord': een engel geeft hem de opdracht, schrijft Lucas naderhand. Te voet op wandel door woestijnachtig gebied, op het heetst van de dag onder een brandende zon, is er daar een onverwachte ontmoeting. Een reiswagen rijdt voorbij. Een onbekende zit in de wagen te lezen. Filippus verhaast zijn wandelritme en hoort dat de man, die uit Ethiopië afkomstig blijkt te zijn en van hoge komaf is, in de Joodse Bijbel aan het lezen is. Hij spreekt hem aan en er ontstaat een gesprek. Het wordt een levendig heen-en-weer.

Ze bevragen elkaar. Het blijft niet aan de oppervlakte. Zeker geen 'praatje van de buitenkant'. Luisterend naar de ander toont elk zijn hart en binnenkant. Duidelijk wordt hoe de Ethiopiër zoekt naar God (hij was niet zomaar op bedevaart naar Jeruzalem geweest, al hoorde hij niet bij het Joodse volk). En ook wat pijn doet in het leven komt ter sprake. Wat de Ethiopiër wil begrijpen is wie de 'lijdende dienaar' is over wie de profeet spreekt: iemand van wie hij voelt dat die nabij is aan de mens met zijn kwetsuren. Pijn en kwetsuren kunnen delen gaat dieper dan prestaties, grootse plannen en pleziertjes laten klinken. De Ethiopiër herkent dat in zijn eigen ervaring: als eunuch is ook hij slachtoffer van kleinerende en discriminerende reacties... ook hij heeft geen nageslacht... ook voor hem is er misschien wel hoop bij God die hem uit zijn vernedering kan halen en terug kan plaatsen in het leven...

VRAGEN EN BEVRAAGD WORDEN

Filippus is vol aandacht en vangt de vragen op die in de Ethiopiër leven. Het geeft hem de kans om te getuigen van zijn eigen geloof en van zijn verbondenheid met Jezus. Hij kan zelfs een gids worden voor de ander die minder kennis heeft van het liefdevolle verhaal van God met mensen, zoals dat in de Schrift klinkt. Filippus krijgt de kans om zijn eigen geloofservaring te delen en om iets te vertellen over het verhaal, de Bijbel en de Kerk.

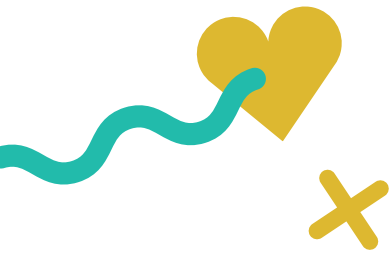
Fantastisch wanneer zulke gesprekken op gang komen. Ze brengen altijd iets in beweging bij elk van de gesprekspartners. Soms kan er dan verrassend en onverwacht nog meer van komen... Ineens hoort Filippus de Ethiopiër vragen om gedoopt te kunnen worden. Hij wil zelf binnenstaander worden van de ervaring met Jezus. Hij wil deel worden van de gemeenschap van de toen nog jonge Kerk (zelfs al was die ook op dat moment niet in haar meest succesrijke toestand, zoals we eerder opmerkten). Wat binnen in hem in beweging is gebracht door het luisteren en spreken van Filippus, wil hij naar buiten laten komen als engagement met heel zijn leven. Heerlijk als dat gebeuren kan! Nieuwe tochtgenoten op de weg van het geloof zijn altijd een geschenk. Ze tonen dat de beweging van het binnenstebuiten leven nooit ophoudt. Ze maken het mogelijk Jezus tastbaar een plaats te laten krijgen in onze wereld.

Voor Filippus lijkt daarmee een onvergetelijke episode afgesloten. Het verhaal van Handelingen laat begrijpen hoe God Filippus andere wegen opstuurt. Vaak ontstaan er sterke banden met mensen aan wie je iets doorgaf van geloof, en ga je elkaar steunen in een groep die graag samenkomt in goede en kwade dagen. Maar soms zal de ander ook zijn eigen weg gaan en gaat het erom los te laten... Je kan niet iedereen volgen aan wie je iets gegeven hebt van de binnenkant van je geloof en leven. Je kan die anderen wel blijvend aan God toevertrouwen en verder open staan voor nieuwe ontmoetingen. Voor Filippus was het duidelijk zo. Hij blijft niet gebonden aan de Ethiopiër, aan wie hij iets bijzonders gegeven had. Met veel gedrevenheid en goesting spreekt hij andere nieuwe mensen aan. Het evangelie blijft duwtjes geven om naar buiten te gaan en de diepste binnenkant van het geloof te delen met vele anderen die er misschien wel op staan te wachten.

HET LEVEN IS AAN DE DURVERS!

Uitdagens! 'Ik ben Filippus niet', zal je dan misschien wel denken. 'Zoiets maak ik niet mee'. 'Ik kan niet wat hij kan', 'ik ben niet zo sterk', 'ik zou dat niet durven'... Het gaat er niet om Filippus te imiteren. Hij geeft niet zomaar een 'programma' mee. Maar geeft hij mij en jou niet een duwtje om wat meer binnenstebuiten te leven? Om te durven delen van het geloof dat in ons leeft? Ook voor ons is de situatie niet comfortabel. Velen uit onze omgeving begrijpen echt niet wat ons bezielt om te geloven of deel te willen zijn van de Kerk. En toch laat het ons niet los om met God te leven. En we willen niet liever dan dat onze mond zou overlopen van waar ons hart vol van is!

Filippus daagt ons uit... of is het misschien God zelf die ons aanpoort en goesting geeft om te durven spreken over ons geloof? Wie blijft zitten en niets doet, zal weinig fantastische ervaringen meemaken.

Paus Franciscus daagde tijdens de WJD in Krakau de jongeren uit om ‘geen sofa-christenen’ te zijn. Het is fijn om eens in de zetel te zitten en rust te vinden. En ook om samen met anderen in de zetel te gaan zitten en tot gesprek te komen (en niet ieder apart in zijn zetel te blijven hangen). Maar het mag ons zeker niet in slaap wiegen: “we zijn op de wereld om een spoor na te laten”. Dat kan door engagement van vele soorten, zo liet de paus in Krakau horen. Jezus laat zich ontmoeten in wie ziek zijn, honger hebben, vluchteling zijn, zich alleen voelen, wanneer je behulpzaam en echt betrokken er voor die anderen wil zijn. God nodigt ook uit om creatief te zijn in het bedenken van een meer solidaire economie, om actief te zijn in de politiek, om te engageren in het sociale...

Maar een spoor nalaten in de wereld doe je ook door kansen te grijpen om in gesprek te gaan, vrienden en minder bekenden iets te laten horen van geloof dat je beweegt of waar je zoekend mee een weg probeert te gaan. Met Filippus willen we dit jaar vooral dat laatste spoor volgen: aandachtig zijn voor de kansen om vanuit onze binnenkant te spreken en geloof te delen...

‘Waag de sprong’, wordt ook aan jou en mij gezegd: het leven is aan de durvers. Wie zou er deugd aan hebben om meer van mijn binnenkant te horen? Wie spreekt mij zelf aan (misschien niet met zoveel woorden) om iets vanuit mijn geloof te vertellen? Wat is een aanknopingspunt om eens over andere dingen te spreken? Welke onverwachte momenten zijn er ineens als kans?

Om dat te doen – zo maakt Filippus ons duidelijk – moet je vooral ook goed luisteren. Tijd maken en aandachtig zijn om je hart af te stemmen op de ander en wat die in zich meedraagt. Je schrik overwinnen om iets bloot te geven van wat jij in je meedraagt. Je geloof moet daarvoor trouwens niet perfect en af zijn. Belangrijk is eerder dat het echt en authentiek is wat je naar buiten brengt. Vertrouw erop: je hebt echt wat te zeggen, want je hebt zeker iets meegekregen in het op weg gaan als (zoekende) gelovige (anders zou je deze tekst al niet gelezen hebben ☺).

SAMEN ERVOOR GAAN

Christenen krijgen avontuurlijke gedachten ingefluisterd... Ze kunnen getuigen worden, en soms mogen ze zelfs gids zijn voor tochtgenoten op zoek. Ongelooflijk wat er allemaal in ons leeft en naar buiten kan komen!

On the move is het goed onze ervaringen met elkaar te delen. Hoe probeerde je om binnenstebuiten niet alleen aan de oppervlakte te blijven van verhalen over prestaties en pleziertjes, maar liet je iets horen van je hart? Waar lukte het of waar ging het helemaal niet om iets te vertellen over je geloof? Wanneer werd je aangesproken en kon je getuige zijn van zoveel mooie ervaringen die Jezus voor jou mogelijk maakte?

Samen willen we het avontuur aangaan van christenen die binnenstebuiten durven te leven! Van zwijgen en stilzitten krijgt niemand een boeiend leven. Een nieuwe wereld begint als we vandaag het beste delen van wat er in ons hart leeft. Misschien staan mensen rondom jou er meer voor open dan je zelf zou denken.

Als je over dit thema met elkaar in gesprek wil gaan...

- Wat wil jij van je binnenkant graag naar buiten brengen, om te delen van wat jouw leven mooi en rijk maakt?
- Hoe bewaar jij het evenwicht tussen binnen- en buitenkant? Wie of wat kan jou daarbij helpen?
- Wat helpt jou om geen 'sofa-christen' te zijn? (Wat doet je opstaan en actief worden in het beleven van je christen-zijn?)
- Ben je zelf al eens aangesproken of uitgedaagd om te spreken over je geloof? Tijdens een gesprek of een getuigenis? Kan je iets vertellen over dat moment of die ervaring?
- Filippus voelde hoe God hen meegaf: 'Ga ervoor!' Hoe helpen we elkaar om ons echt erin te gooien? Wat geeft jou durf om anderen aan te spreken over God en geloof? En wat houdt je tegen?
- Hoe kunnen ontmoetingen iets 'meer' worden als we vanuit ons 'binnenstebuiten' willen leven?
- Naar wie zou jij concreet kunnen toegaan om te delen van het mooiste dat je in je leven zelf gekregen hebt vanuit de liefde van Jezus? En wat zou je helpen om te getuigen?
- "Jongeren vandaag kunnen Jezus niet ontmoeten als jij niet opstaat om met hen over Hem te spreken." Wat doet deze stelling met jou?

HANDELINGEN 8: UITGEDAAGD DOOR NIEUWE ONTMOETINGEN

⁴Degenen die verdreven waren, trokken rond en verkondigden het woord van God.

⁵Filippus ging naar de stad Samaria, en verkondigde hun de messias. ⁶Alle inwoners luisterden met grote belangstelling en vol ontzag naar wat hij zei toen ze de wonderen zagen die hij verrichtte: ⁷veel mensen werden bevrijd van onreine geesten, die hen onder luid geschreeuw verlieten, en tal van verlamden en kreupelen werden genezen. ⁸Daarover ontstond grote vreugde in de stad.

(...)

²⁶Een engel van de Heer zei tegen Filippus: 'Ga tegen de middag naar de verlaten weg van Jeruzalem naar Gaza.'

²⁷Filippus deed wat hem gezegd werd en ging naar die weg toe. Net op dat moment was daar een Ethiopiër, een eunuch, een hoge ambtenaar van de kandake, de koningin van Ethiopië, die belast was met het beheer van haar schatkist. Hij was in Jeruzalem geweest om daar God te aanbidden ²⁸en zat nu op de terugweg in zijn reiswagen de profeet Jesaja te lezen. ²⁹De Geest zei tegen Filippus: 'Ga naar die man daar in de wagen.' ³⁰Filippus haastte zich naar hem toe en hoorde hem de profeet Jesaja lezen, waarop hij vroeg: 'Begrijpt u ook wat u leest?' ³¹De Ethiopiër antwoordde: 'Hoe zou dat kunnen als niemand mij uitleg geeft?' Hij nodigde Filippus uit om in te stappen en bij hem te komen zitten. ³²Dit was het schriftgedeelte dat hij las:

'Als een schaap werd Hij naar de slacht geleid;
als een lam dat stil is bij zijn scheerder
deed Hij zijn mond niet open.

³³Hij werd vernederd en Hem werd geen recht gedaan,
wie zal van zijn nakomelingen verhalen?
Want op aarde leeft Hij niet meer.'

³⁴De eunuch vroeg aan Filippus: 'Kunt u me zeggen over wie de profeet het heeft? Over zichzelf of over een ander?'

³⁵Daarop begon Filippus met hem te spreken over het evangelie van Jezus, waarbij hij deze schrifttekst als uitgangspunt nam. ³⁶Onderweg kwamen ze bij een plaats waar water was, en de eunuch zei: 'Kijk, water! Waarom zou ik niet gedoopt kunnen worden?' ³⁸Hij liet de wagen stilhouden en beiden liepen het water in, zowel Filippus als de eunuch, waarna Filippus hem doopte. ³⁹Toen ze uit het water kwamen, greep de Geest van de Heer Filippus en nam hem mee, en de eunuch zag hem niet meer, maar vervolgde zijn weg vol vreugde. ⁴⁰ Filippus kwam terecht in Azotus; van daar reisde hij verder om in alle steden het evangelie te verkondigen, tot hij in Caesarea aankwam.

